

Sygn. akt V CSK 525/16

POSTANOWIENIE

Dnia 17 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Monika Koba

w sprawie z powództwa A. M.

przeciwko X. M.

o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 17 lutego 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 13 kwietnia 2016 r., sygn. akt I ACa [...],

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 7.200 (siedem tysięcy dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Cel wymagania określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance wymienionej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie*, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności orzeczenia z zasadniczymi i nie podlegającymi różnej wykładni przepisami albo jego wydania w wyniku oczywiście błędnej, widocznej bez głębszej analizy prawniczej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa. Natomiast skarżący przedstawiając, jako okoliczność uzasadniającą rozpoznanie skargi kasacyjnej „oczywiste naruszenie prawa” powinien wykazać kwalifikowany charakter tego naruszenia (por. m.in.: postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100, z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49.).

Oczywistej zasadności skargi skarżący upatrywał w naruszeniu przez Sąd drugiej instancji art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 133 § 1 ustawy z dnia

25 lutego 1964 r. – Kodeks rodzinny i opiekuńczy (Dz. U. z 2015 r., poz. 2082 z późn. zm.; dalej: k.r.o.) w zw. z art. 135 § 1 k.r.o. w zw. z art. 140 § 1 k.r.o.

Skonfrontowanie rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji z uzasadnieniem wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, by skarga kasacyjna była oczywiście uzasadniona we wskazanym powyżej rozumieniu tego pojęcia. Argumentacja przytoczona w uzasadnieniu wniosku stanowi próbę przedstawienia własnej wersji ustaleń faktycznych w sprawie, odmiennej od przyjętych przez Sąd drugiej instancji, a dotyczących przyjęcia, że obowiązek alimentacyjny powoda wygasł, wobec spełnienia tego obowiązku przez matkę pozwanej, podczas gdy Sąd Apelacyjny ustalił, że matka pozwanej utrzymując ją spełniała swój obowiązek alimentacyjny, a nie obowiązek alimentacyjny za powoda.

Przypomnienia wymaga, że art. 133 § 1 k.r.o. nakłada obowiązek alimentacyjny na oboje rodziców, przy czym nie oznacza to, że jest to obowiązek wspólny rodziców. Zachowało aktualność stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 1968 r., III CZP 65/68 (OSNC 1969, nr 5, poz. 83) zgodnie, z którym: „dług z tytułu alimentów nie jest długiem wspólnym obojga małżonków. Ze względu, bowiem na zasadę stosunkowego – do możliwości każdego z rodziców – rozkładu obowiązku alimentacyjnego (art. 129 § 2 k.r.o.) należność dziecka z tego tytułu składa się w istocie z dwu odrębnych wierzytelności: względem ojca i względem matki”. Dlatego też ani sąd, ani sami rodzice nie mogą zwolnić jednego z nich od obowiązku alimentacyjnego. Brzmienie art. 133 § 1 k.r.o., zgodnie, z którym „rodzice obowiązani są do świadczeń alimentacyjnych”, należy rozumieć w ten sposób, że obowiązek taki spoczywa na każdym z rodziców. W orzecznictwie nie budzi wątpliwości pogląd, iż rodzica nie zwalnia od obowiązku alimentacyjnego okoliczność, że dziecko jest faktycznie utrzymywane przez kogoś innego. Obowiązek rodziców ponoszenia ciężarów utrzymania i wychowania dziecka jest niezależny od tego, gdzie znajduje się dziecko. Jeśli małżonkowie nie mieszkają razem i dziecko mieszka u jednego z rodziców, nie zwalnia to drugiego z rodziców od udziału w kosztach utrzymania i wychowania dziecka. Okoliczność taka nie ma wpływu na jego uprawnienie do dochodzenia alimentów (por. m.in. wyrok Sądu

Najwyższego z dnia 14 stycznia 2000 r., I CKN 1177/99, nie publ.). W konsekwencji argumentacja przytoczona we wniosku nie wykazuje tezy, iż zaskarżone orzeczenie stanowi konsekwencję kardynalnych błędów w zakresie wykładni prawa, których efektem jest orzeczenie oczywiście wadliwe, w ustalonym przez sąd drugiej instancji i wiążącym Sąd Najwyższy stanie faktycznym (art. 398³ § 3 i 398¹³ § 2 k.p.c.).

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu jest obowiązany brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ oraz § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800).

aw

aj